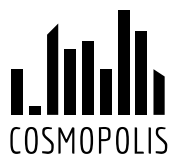

Donna Ashcroftová

Vánoce na Skotské vyšochině

DOPORUČUJE JULIE CAPLINOVÁ

Donna Ashcroftová

*Vánoce
na Skotské
vyšocině*

Přeložila Lucie Libovická

Copyright © Donna Ashcroft, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Lucie Libovická, 2025

Cover Design © Debbie Clement

ISBN 978-80-271-5533-0

Natashe Hardingové
za to, že ve mě věří

První kapitola

Jakmile auto zabočilo na začátek dlouhé příjezdové cesty, Merry McKenzieová okamžitě poznala domek své tety Avy podle fotek, které jí její příbuzná poslala. Během několika posledních týdnů se jí ta malebná modrošedá budova – se vchodem přesně uprostřed, zakřivenou doškovou střechou a nebesky modrými vstupními dveřmi, orámovaná zvlněnými skotskými kopci – vryla do paměti.

Taxikář opatrně pokračoval po zasněžené cestě a Merry přitiskla nos k zamrzlému okénku spolujezdce. Když projížděli kolem výběhů pro rozmanitá zvířata, velkého skleníku a zřejmě víceúčelového pozemku pokrytého nádhernými polštáři jiskřivě bílého sněhu, přepadly ji obavy. Zahradu křížovaly velké zvířecí stopy a Merry dostala strach, jestli se někde za stromem nebo sněhovou závějí neskrývá nějaký hrozivý tvor a nechystá se na ně vrhnout. Byla si jistá, že ve Skotsku žijí medvědi – a neřekl jí kdysi jeden z jejích starších bratrů, že když dostanou medvědi ukrutný hlad, žerou i lidi? Když taxikář zastavil před domkem, Merry polkla. Pak si prohlédla fasádu a nádherná okna se skleněnými tabulkami v olověných rámečcích, popínavé výhonky břečťanu poseté vločkami, halící zdi jako obrovský zelený šátek – a přemohlo ji dojetí. Vtom si všimla třešňově červeného džípu zaparkovaného napravo od budovy pod šikmým provizorním přístřeškem, ztrácejícím se pod závěsemi, které tu zanechala nedávná sněhová bouře. Vedle něj se vmáčkl bílý Ford

Ranger a z hlavní silnice sem vedly čerstvé stopy pneumatik. V domku se svítilo. Merry předpokládala, že teta nechala rozsvíceno, protože čekala, že přijede.

„No tak jsme to nakonec zvládli – jen s pětihodinovým zpožděním,“ prohodil řidič s drsným skotským přízvukem, otevřel dveře a vystoupil z auta. Merry si přitiskla tašku s notebookem blíž k tělu a polkla. Více než dva roky se ze svého domova obklopeného zelení v Hertfordshiru nevypravila tak daleko jako do Skotska, natož aby vstoupila na palubu letadla. Rozbušilo se jí srdce a zaplavil ji adrenalin. I ona vystoupila z auta a snažila se ignorovat sních, který se jí okamžitě nalepil na kotníkové boty a promáčel jí ponožky. Řidič vytáhl její tři kufry, postavil je na práh dveří a rozhlédl se. „Takže vaše teta, kterou jste od dětství neviděla, odjela do Indie a vy máte měsíc bydlet v jejím domě, abyste se jí postarala o zvířata?“

„Přesně tak.“ Merry si povzdechla. Kéž by se tomu cizímu člověku během dlouhé cesty z letiště tolik nesvěřovala, jenže uvízli v dopravní zácpě, protože kvůli špatnému počasí byla uzavřená dálnice. Navíc se jí vybil telefon a Merry chtěla myslet na něco jiného než na své nadcházející dobrodružství. Ale co když je ten řidič vrah, co když se sem vrátí po setmění se sekerou? Sevřel se jí žaludek, když vtom se vstupní dveře otevřely a v nich se objevila žena v jasně modrém svetru s nápisem DEJ SI POZOR, JINAK MŮŽEŠ „SKONČIT“ V MÉM MRAZÁKU vyvedeným veselým zlatým písmem na prsou.

„Merry?“ ujistila se ta starší žena a pokynula hlavou taxikáři, který se rozloučil, zamával z okénka auta a odjel. „Já jsem Rowan Taylorová, mám kavárnu v Christmas Village a bydlím asi půl míle odsud tímhle směrem.“ Ukázala kamsi za Merryino rameno, ale nedala jí šanci se tím směrem podívat. „Vaši tetu Avu

napadlo, že jste se asi zdržela na cestě, a poprosila mě, abych tu počkala a pustila vás do domu. Bohužel musela už před několika hodinami odjet, ale bylo jí moc líto, že tu nemohla zůstat a přivítat vás sama. Musela chytit letadlo do Indie, teď právě asi startuje.“ Poklepala na hodinky, jako by to vše vysvětlovalo. „Říkala jsem si, že už nejspíš odjela,“ řekla Merry a zastyděla se. Nemohla vyjet dřív, protože měla své závazky. Musela vyvenčit psa jednomu ze svých stálých zákazníků. Teprve včera pozdě večer se vrátil z nemocnice a Merry měla za úkol postarat se mu o starého pudla, protože nikoho jiného neměl. „Po cestě se mi vybil mobil, takže jsem nemohla tetě Avě zavolat.“ Nedodala, že taxikář si celou cestu uzurpoval nabíječku v autě jen pro sebe.

„Nic se neděje.“ Rowan ustoupila do teplé chodby. „Pojďte dál, děvče, je hrozná zima.“ Merry popadla jeden ze svých kufrů, Rowan vzala další dva a vedla ji úzkou chodbou kolem zavřených bytelných dveří po obou stranách, až vstoupila do velké kuchyně ve venkovském stylu. Místnost měla tvar obdélníku a táhla se přes celou zadní část domu. Přestože byla tak velká, působila útulně a bylo v ní překvapivě teplo. Vlevo stál rustikální dubový stůl se čtyřmi židlemi s vysokými opěradly a za ním malá kuchyňská linka s tmavě šedými dřevěnými skřínkami, bílou pracovní deskou a hlubokým dřezem. Na opačné straně místnosti se nacházel krb s bytelnou dřevěnou římsou a před ním byla umístěná pohodlná, zeleným sametem čalouněná pohovka pokrytá několika přehozy. Někdo ověsil krb břečťanem a vánočními dekoracemi a napravo od něj stála velká jedle s různobarevnými ozdobami.

„Tohle je oblíbený pokoj vaší tety,“ sdělila jí Rowan a položila Merryiny kufry na podlahu vedle dveří vedoucích ke schodišti. Merry k nim položila i ten, který nesla ona. „Včera odpoledne

to tu pro vás celé vyzdobila, protože dnes je prvního prosince. Až se setmí, rozsvítí se taky světla rozmístěná po zahradě. V obývacím pokoji v přední části domu je taky vánoční stromček, ale jestli se jen trochu podobáte své tetě, většinu času budete trávit tady.“

Do kuchyně pomalu vešla z chodby stříbrošedá mourovatá kočka a prohlížela si je obě zvědavýma zelenýma očima.

„To je Simba,“ představila ji Rowan, když kočka zamávala ocasem a přišla blíž k hučícímu krbu. „Někde je tu i Chroupík, domácí králík vaší tety...“ Prohledala místnost a pokrčila rameny. „Asi je někde schovaný. Ti dva jsou dobří kamarádi, takže se nemusíte bát nechat je spolu o samotě. Ostatní zvířata zůstávají na zahradě, buď v kotcích, nebo se pohybují volně. Dneska se už Ava o všechna postarala, takže se nebojte, že budete muset jít ještě ven.“ Vyhlédla velkým oknem nad umyvadlem a zamračila se. „Zase začíná sněžit, radši pojedu, než mi tu zapadá auto.“

Merry sklonila hlavu a při pomýšlení na to, že tu zůstane sama, se jí sevřel žaludek. Když souhlasila, že bude celý prosinec hlídat dům a zvířectvo své tety, věděla, do čeho jde, ale to ještě neznamenal, že skutečnost byla méně děsivá. Už se stmívalo a tady dávaly lišky dobrou noc. Hlavou jí problesklo tisíc hrůzostrašných scénářů, položila tašku s notebookem na stůl a otřela si zpocené dlaně do jasně žlutého svetru. „Nenechala mi teta nějaké pokyny, co mám dělat?“ Ava slíbila, že Merry napíše seznam činností, kdy a jak se má o která zvířata starat, a tipy na všechno, co by se jí mohlo hodit – od toho, kde v Christmas Village nakoupit jídlo, až po to, jak se zapaluje oheň v krbu.

„Jo.“ Rowan ukázala na obdélníkovou složku ležící na lednici s mrazákem a pak ji upozornila na spoustu růžových, modrých

a zelených lístečků, kterými byly polepené všechny možné kusy nábytku. „Většina toho, co potřebujete vědět, je v této složce.“

Rowan přistoupila k lednici a poklepala špičkou prstu na modrou samolepku nalepenou na přední straně. „Zbytek najdete na těchhle papírcích. Tohle je číslo na veterináře – Jared Dunbar žije ve vesnici už roky a bude vám schopný poradit se vším, co se týká zvířat, nebo v nouzových situacích. Moje číslo je tady dole, kdybyste něco potřebovala nebo si chtěla třeba jen popovídat. Ava mi řekla, že vám tu zanechala taky pokyny ohledně nějakého veledůležitého rodinného podniku, který má na starosti. Chtěla vám to vysvětlit osobně, jenže...“ Rowan do široka rozhodila rukama, pak znovu píchla prstem do lednice. „Přinesla jsem vám z kavárny dušené maso a bochník čerstvého chleba. Máte tam i zeleninu a pár dalších jídel, která jsem sama uvařila. Určitě musíte mou kavárnu brzo navštívit, můžu vám slíbit domácí stravu a spoustu lidí, kteří umírají touhou se s vámi seznámit.“ Usmála se a ten úsměv dospěl až do jejích vřelých tmavých očí, jenže navzdory přátelskému chování té paní se Merry sevřel žaludek.

„Když já se těžko seznamuju s novými lidmi.“ Zrudly jí tváře. Hlavně v poslední době.

„Ach, to není problém, děvče, po pár týdnech, co tady budete bydlet, vám to půjde samo,“ konejšila ji Rowan laskavě. „Později v týdnu se tu zase zastavím, abych se přesvědčila, jak se vám daří. A ještě.“ Odmlčela se, zamířila zpátky do haly a ukázala na sadu klíčů visících na háčcích u dveří do kuchyně. „Tyhle jsou od domu, zámky jsou i na některých výběžích pro zvířata, ale s těmi si nemusíte dělat starosti. Jo a jestli uslyšíte drby, že se tu potuluje yetti, ignorujte je.“ Obrátila oči v sloup. „Lidi vykládají spoustu nesmyslů, není se čeho bát.“

„Yetti?“ vypískla Merry. Neměli její starší bratři nakonec pravdu? Děsila je představa, že sestra pojedje do Skotska sama, a strašili ji všemožnými nebezpečími – od divokých jelenů po zrádné sněhové vánice –, ale ona si jich nevšimla. Byla odhodlaná konečně něco udělat se svým nanicovatým životem.

„Tamhle visí taky klíče od Avina džípu,“ pokračovala Rowan. „Doufám, že jste pojištěná!“ Zářivě se usmála.

Merry neměla to srdce staré paní říct, že přestože má řidičský průkaz, ve skutečnosti už více než dva roky neřídila. „Radši chodím pěšky. Není odsud příliš daleko na hlavní silnici, že ne?“

Rowan svráстила čelo. „Od kurníku v zadní části zahrady vede zkratka. Ava tu nechala i mapu s poznámkami. Ale po setmění nechodte sama nikam daleko,“ varovala ji.

Merry polkla. „Kvůli yettimu?“ zeptala se chraplavým hlasem a málem se jí podlomily nohy.

Rowan se nahlas zasmála. „Ne, děvče, kvůli sněhu. Abyste nezabloudila, když je taková zima.“ Zavrtěla hlavou, pak zamířila zpátky ke vchodovým dveřím a nepřestávala se smát. „Nezapomeňte si přečíst ty poznámky!“ Při těch slovech na ni žena mrkla a zavřela za sebou dveře.

Merry chvíli trvalo, než si zvykla na náhlé ticho, pak přešla v Rowaniných stopách do chodby, zamkla vchodové dveře na dva západy a zasunula přes ně velkou černou závoru, nakonec přitáhla z kuchyně ještě těžkou židli a zatarasila jí dveře. Vytáhla z kapsy mobil, a když si vzpomněla, že baterie je vybitá, a představila si, kolik zpráv už nejspíš dostala od svých přespříliš ochranných bratrů, protáhla obličej. Naštěstí vědí, že v pořádku přistála – bezpochyby strávili celý den sledováním sdílené sledovací aplikace, aspoň dokud se jí nevybila baterie. Merry zašátrala v kabelce, vytáhla nabíječku a zapojila ji do sítě.

Vrátila se do kuchyně, popadla složku z lednice, usadila se s ní na pohovce a dala se do čtení. Svíral se jí žaludek, ale snažila se ten pocit potlačit.

Škráb, dup, škráb, dup. Merry upustila poznámky a s bušícím srdcem vyskočila na nohy. Zpoza pohovky se vynořilo chlupaté klubíčko a drobné tlapky mu klapaly na lesklých červených dlaždicích. „Chroupíku...“, vydechla Merry, sklonila se a poškrábala zvířátko za ušima. „Na všechny ty zvuky si budu muset zvyknout, jinak tu nevydržím... Ale domů nepojedu!“ Sevřela ruce v pěst, posadila se zase na pohovku a vytáhla zbývající stránky formátu A4 z kartonové složky, aby si přečetla pokyny své tety. Byla tam další telefonní čísla, mapa usedlosti, ve které bylo vyznačeno, kde přesně se nacházejí jednotlivá zvířata, včetně časů krmení a složení potravy, a podrobnosti o jejich osobitých vlastnostech. Později se to naučí nazpaměť, ale zítra ráno, až se odváží ven, vezme si ty poznámky s sebou.

Merry se pohodlně uvelebila na pohovce a zívla. Z Hertfordshiru sem podnikla dlouhou, únavnou cestu a stres z pětihodinového zpoždění ji vyčerpал ještě víc. Když listovala dokumenty, klížila se jí víčka, až se dostala na stránku s nadpisem PŘÍSNĚ TAJNÉ. Písmena byla dramaticky napsaná velkými červenými písmeny neúpravným rukopisem její tety. Merry se s tetou Avou nikdy osobně nesetkala, ale během posledních několika měsíců spolu mluvily víc než desetkrát po telefonu. Ava byla sestra její matky – brzy poté, co matka před dvaceti lety nečekaně zemřela, se pohádala s Merryiným tátou, a obě větve rodiny se tak odcizily. Ale Merry našla v otcově pracovně starý dopis od Avy a nedávno jí z náhlého popudu napsala – a teta odpověděla, což vedlo k tomu, že si občas napsaly zprávy a pohlednice a několikrát spolu dlouho mluvily po telefonu. Takže ocitnout

se v Chestnut Cottage a číst Avin dopis bylo jako být s ní najednou v tomtéž pokoji.

Milá Merry, to, co se ti chystám sdělit, je opravdu velmi důležité a jen pro tvé oči...

Merry se nejistě nadechla a zrychlil se jí tep – co přesně se jí teta chystala prozradit a proč se to týká jen jí?

Je mi moc líto, že jsem nebyla v Chestnut Cottage, abych tě přivítala, ale musela jsem odjet na letiště, abych stihla let do Indie. Opravdu si moc vážím toho, že se postaráš o mé mazlíčky, zatímco budu v tom záchranném centru pro zvířata. Těším se, že se s Tebou po návratu v novém roce konečně osobně setkám. Umím si představit, jak statečná musíš být, když jsi sama podnikla cestu až do Skotska, a jsem moc ráda, že jsi našla odvahu přijet do Christmas Village a posunout se ve svém životě dál.

Jak víš, po celou dobu mé indické cesty mě nebude možné kontaktovat, protože to místo, kde budu, je velmi odlehlé.

Ne že by teta Ava ve Skotsku moderní technologie využívala. Neměla počítač a jen zřídka si nabila tu cihlu, kterou nazývala mobilním telefonem – ten ostatně zůstal v kuchyni na parapetu, jak si Merry všimla. Přejela pohledem ke kanárkově žlutému hranatému sluchátku připevněnému ke stěně vedle lednice a zavrtěla hlavou... Asi by měla tu pevnou linku použít a zavolat svým bratrům, jenže nebyla ochotná poslouchat jejich kecy a prosby, aby se vrátila domů.

A proto je v těchto poznámkách všechno, co bys měla vědět. Tento dopis píšu až na poslední chvíli, takže se omlouvám, že je tak naškrabaný, ale taxík má přijet do deseti minut a je toho hodně, co ti musím vysvětlit. Jestli budeš mít nějaké otázky, budou muset počkat do doby, až se vrátím do Skotska, protože NIKDO kromě Tebe, mě a jediného dalšího člověka ve vesnici o tom nic neví. Zdůrazňuju, že je velmi důležité, aby sis to nechala pro sebe...

To Merry zaujalo a také trochu rozrušilo. Posadila se na pohovce vzpřímeněji. Přesně tohle byl důvod, proč do Skotska přijela: odpoutat se od svého nudného světa, něco udělat se svým životem...

Posledních čtyřicet let jsem měla tu čest být tajným Santou pro dospělé v Christmas Village. Předě mnou jím byla moje matka a před ní moje babička – jde tedy o důležitou rodinnou tradici financovanou ze svěřenského fondu, který před více než stoletím založila Tvá prababička.

Kdyby byla Tvá máma ještě mezi námi, téměř jistě by se do akce tajný Santa Claus zapojila. Pravděpodobně by tu teď byla a připravovala ji s Tebou. Měla jsem v plánu pořídit všechny dárky pro vesničany ještě před odjezdem do záchranného centra, abych Tě tím nemusela obtěžovat, jenže kvůli nepřízní počasí se bohužel doručení mých objednávek zpozdlilo. A to je chvíle, milá Merry, kdy na scénu vstupuješ Ty.

„Páni,“ uklouzlo Merry. Tohle vypadalo jako obrovská zodpovědnost. Vážně ji může přijmout? Kousla se do rtu. Jenže nebyl zrovna tohle ten důvod, proč přijela do Christmas Village? Aby konečně něčeho dosáhla a restartovala svůj život? Příkývla: tohle dobrodružství je pro ni jako stvořené. Koneckonců se jmenuje Merry, Veselá, což se pro tajného Santu hodí, to jméno je příhodně vánoční. Co když je to znamení? Povzdechla si, rozhlédla se po místnosti a dumala nad tím, jaké dárky bude muset zabalit, co asi její teta Ava nakoupila. Ale to vyřeší, až všechno dorazí.

Až ty dárky konečně doručí, potřebuji, abys je zabalila a napsala na ně jména. Na následující stránce jsem uvedla kompletní seznam příjemců – je jich celkem dvacet – a to, co jsem jim koupila. V příštích několika dnech Ti Tvůj tajemný pomocník přinese pytel. Vlož do něj zabalené a nadepsané dárky a nech ho před zadními dveřmi Chestnut Cottage ráno 24. prosince. Někdo si ho odnese a dárky se pak rozdají ve vesnici na první svátek vánoční ráno při koncertě koled u vánočního stromu na hlavní ulici. Toho by ses měla samozřejmě zúčastnit, abys reprezentovala naši rodinu.

Nezapomeň, prosím, že za žádných okolností nesmíš tyto informace nikomu prozradit. Toto tajemství se uchovává v naší rodině po generace. Moc Ti děkuji, Merry, že nám jej pomůžeš udržet.

*S láskou
teta Ava xxx*

„Tak dobře, no páni.“ Merry položila dopis na zbytek hromádky a zhluboka se nadechla. Rodinné tajemství dokáže udržet a balení dárků a psaní jmenovek by taky nemělo být nijak složité. Bude to nejspíš jednodušší než se starat o mazlíčky tety Avy. Pohlédla na tašku se svým notebookem, kterou nechala na kuchyňském stole. Pak vstala, aby si protáhla nohy, otevřela ledničku a udělala si něco k jídlu.

O hodinu později vytáhla Merry svůj notebook z tašky. Chroupík postával u rohu krbu, a tak králíka zvedla a usadila ho vedle sebe na pohovku na polštář, aby ho mohla drbat za ušima. Podle prvního odstavce tetiných poznámek, které si předtím prolistovala, si králík po večerech užíval společnost a rád se mazlil. Zase se posadila, skrčila nohy pod sebe, odsunula dopis a papíry s poznámkami na druhou stranu, králíkovi z dosahu, a pustila se do práce. Byla tu proto, aby dokončila svůj román, přestala se vymlouvat a konečně ho poslala nakladateli. Poprvé za dva roky se Merry nehodlala nechat ovládnout obavami nebo nejistotou. Ale dostala se jen k prvnímu odstavci své knihy a začaly se jí klížit oči.

Byla hrozná zima. Merry zívla, zachvěla se a otevřela jedno oko, čekala, až se rozkouká, protože v pokoji byla černočerná tma. Notebook byl sice otevřený a spočíval jí v klíně, ale baterie se vybila, což svědčilo o tom, že spala hodně dlouho. Znovu zívla a zhluboka se nadechla, pomalu se probouzela a pak se podívala na hodinky. Bylo devět. Skoro čas jít na kutě. Předtím musí ale ještě zavolat bratrům. Podrbala se na čele, stále jako omámená, vymotala nohy zpod svého těla a zasténala, protože je měla tak přeležené, až ji bolely. Potom položila notebook do bezpečí na

nejbližší stolek. Když se postavila, snesly se na podlahu útržky papíru jako sněhové vločky. Sehnula se, aby je posbírala, pak přejela pohledem na pohovku. Ležely na ní napůl rozkousané pozůstatky dopisu a poznámek její tety. Propíchlá pohledem králíka ležícího vedle nich, ale ten měl skelné oči a všechny čtyři tlapky mu trčely vzhůru. Merry pronikavě vykřikla.

Druhá kapitola

Theo Ellis-Lee sundal ohavná dvířka z další skříňky ve své kuchyni a opatrně je opřel o řadu ostatních. Nemohl pochopit, jak mohl člověk se zdravým rozumem koupit skříňky v tak příšerné růžové barvě. Copak byli předchozí majitelé barvoslepí, podlehli podezřele levné nabídce, nebo snad byli spřízněni s Barbie? Ušklíbl se. Bydlel v tomto domě už přes dva měsíce, od té doby, co si ho z náhlého popudu koupil, aby unikl z té katastrofy, ve kterou se změnil jeho život v Londýně, ale na tu barvu si ještě nezvykl. Dnes večer tady zhltnul narychlo připravený sendvič a pak už měl té kuchyně skutečně plné zuby. A tak si objednal návštěvu z místního kuchyňského studia a rovnou odšrouboval z pantů všechna dvířka. Přitom si vzpomněl na svou bývalou snoubenku Mirandu Middletonovou a její zálibu v jasných barvách, ale hned tu myšlenku zaplašil. Nejraději by Mirandu ze své minulosti nějak vymazal.

„Dot!“ Theo zvedl prst, aby napomenul fenku dalmatina, která náhle vtrhla do kuchyně a narazila do tašky s nářadím položené na podlaze. Fenka měla jen tři nohy a občas ji přemohla gravitace, takže udělal pro jistotu krok vpřed pro případ, že by ji musel zachytit – ale ta potvora se jen otřepala a odběhla do chodby, jako by honila pomyslnou kořist. Theo se usmál, Dot byla odjakživa samostatná a statečná, navzdory svému postižení. Až bude mít příště vztah, *jestli* bude nějaké příště, najde si ženu, která bude taky taková. Už měl dost žen, které neustále

potřebovaly pomoc. Jen ze sebe udělal pitomce. Došel k oknu na konci kuchyně – bylo přes celou stěnu a poskytovalo výhled na Holly Loch – a povzdechl si. Slunce zapadlo před několika hodinami, ale vodní hladinu a stromy, které lemovaly oblázkovou pláž, osvětloval měsíc v úplňku a miliarda hvězd. Ten pohled ho nikdy neomrzí – a nikdy si nepřestane gratulovat k útěku do divočiny.

Začal mu zvonit mobil, chvíli uvažoval o tom, že si ho nebude všímat, ale pak se dal obměkčit a zvedl ho.

„Theo, chlapče,“ ozval se Jared Dunbar, jeho nový partner, který ho přivedl do veterinární ordinace Furry Friends, Chlupatí kamarádi. Ani nepočkal na odpověď a hned pokračoval: „Zavolali mě ke dvěma urgentním případům a bohužel ani ve svém pokročilém věku jsem ještě nepřišel na to, jak se naklonovat. Víím, že dnes nemáš pohotovost, ale život venkovského veterináře je nepředvídatelný. Můžeš se některého z nich ujmout, prosím? Jeden z těch domů je kousek od tebe.“

„To není problém,“ souhlasil Theo, hned otevřel dveře komory, popadl svou lékařskou brašnu a na chvíli se zastavil, aby si rychle zapsal adresu, kterou mu Jared nadiktoval. „Co je to za urgentní případ?“

„Králík sežral něco, co neměl. Nemám víc podrobností, protože ta žena, která volala, byla dost rozrušená. Majitelkou je má dobrá kamarádka a jedna z našich stálých klientek, takže doufám, že to není tak vážné, jak to vypadá...“

Silnice byly pokryté uježděným sněhem a hodně kluzké, a tak cesta na adresu, kterou dostal od Jareda, trvala Theovi déle, než by si přál vzhledem k tomu, že šlo o urgentní případ. Navíc ho

zdrželo ještě to, že musel zastavit, vystoupit a otevřít těžkou dřevěnou bránu na konci příjezdové cesty. Teprve pak dojel svým otlučeným rangeroverem před stavení, o němž ho jeho satelitní navigace ujistila, že je to Chestnut Cottage. Byl to hezký dům a někdo si dal tu práci a vyzdobil zahradu světlými řetězy, které vrhaly barevné záblesky na hluboké závěje sněhu, řady ohrad pro zvířata a malý kurník. Vyskočil z auta a zamířil ke vchodovým dveřím. Na okamžik se zastavil, protože v zahradě zaslechl šelest, ale byla taková tma, že nedokázal rozpoznat, co ten hluk způsobilo.

Dveře otevřela mladá žena, tváře měla potřísněné stopami černé řasenky, ale to jí nijak neubralo na kráse – a když jí na tvář dopadlo světlo, Theovi trvalo několik vteřin, než dokázal pohnout rty.

„Promiňte.“ Otřeseně prošel dveřmi.

„Kdo jste? Co chcete? Nemám moc peněz, ale můžete si vzít všechno, co mám,“ kvílela žena, když za sebou zavřel těžké dveře, aby dovnitř nefoukal mrazivý vzduch. Ustoupila mu z cesty a přitom klopýtla.

„Já přece nejsem žádný zloděj!“ zabručel, a když si všiml, že se jí oči rozšířily strachem, bylo mu jí líto. „Promiňte.“ Ukázal jí brašnu a prázdnou dlaň. „Jsem Theo Ellis-Lee, veterinář. Volala jste kvůli urgentnímu případu?“

„Aha... myslela jsem, že budete mnohem starší.“ Žena zbledla, sesunula se k jedné stěně a zdálo se, že sotva stojí na nohou. „Promiňte, jsem trochu nervózní. Byl to hrozný šok.“

Vypadalo to, že nemá daleko k mdlobám, a tak Theo pokročil blíž k ní. „Pravděpodobně jste čekala mého partnera. Jste v pořádku?“ Prohlédl si ji od hlavy k patě a odkašlal si. Měla na sobě růžové ponožky, jasně žlutý svetr a džíny, které jí obepínaly

drobnou postavu, to vše dokonale doplňovalo její hezkou tvář. „Nechcete si sednout?“

„Ne, víte...“ Polkla a sebrala se. „Omlouvám se, ale možná jsem vás zavolala zbytečně.“ Napřímila ramena, otočila se a vykročila chodbou. Theo ji následoval do rozlehlé místnosti s velkou kuchyní a posezením před otevřeným krbem. Po celé vydlážděné podlaze byly rozházené kousíčky roztrhaného papíru. Kočka rozvalující se před plápolajícím ohněm ani nezvedla pohled, když se přiblížil.

„Ta kočka je nemocná?“ Theo ukázal taškou ke krbu a napadlo ho, že Jared všechno možná jen špatně pochopil, ale žena zavrtěla hlavou.

„Ne, králík mé tety.“ Očima těkala po místnosti. „Ale netuším, kde teď je. Vypadal jako mrtvý, pak ale najednou...“ Zavrtěla hlavou. „Volala jsem veterináře – vás –, a když jsem se k němu zase otočila, byl... prostě zmizel. Nechápu to, jako by ho někdo *odnesl*.“ Poslední slova vyhrkla vyděšeným šepotem a Thea napadlo, jestli ta žena není opilá. Na kuchyňském stole stála zpola vypitá lahev brandy a vedle ní prázdná sklenka.

„Myslíte zloděje těl?“ zeptal se ironicky. Proboha, ta ženská musí být šílená. „Jste si... Chci říct...“ Zabloudil pohledem zase ke stolu a ona okamžitě pevně stiskla rty.

„*Nevypila* jsem to všechno – jen jednoho panáka, jako medicínu. Ležel přesně tady.“ Píchla prstem do pohovky, pak zvedla z podlahy napůl rozžvýkaný svitek papíru. „Usnula jsem a on rozkousal všechny moje poznámky. Nezbylo z nich skoro nic, jen pár stránek.“ Zamávala mu jimi před očima a chovala se téměř hystericky. „Nedýchal, nohy mu trčely do vzduchu!“ Žena zvedla ruce vzhůru, aby napodobila stav, v jakém králíka našla, a oči se jí zalily slzami. Thea přepadlo náhlé nutkání ji utěšit,

a tak radši o krok ustoupil. Se záchranou krásných žen už skoncoval. Všechny své otravné přirozené instinkty musí držet na uzdě.

„No... nemohl se zaběhnout daleko,“ konejšil ji. Položil tašku na podlahu, přešel ke kuchyňským skřínkám a prohlédl všechny kouty, pak se vrátil k pohovce. „Koukla jste se za ni?“

„Samozřejmě že ano!“ odsekla a sledovala ho, jak zalézá za nábytek.

V tu chvíli to chlupaté stvoření uviděl, snažilo se schovat ve vzdáleném rohu místnosti. Sehnul se a zvedl ho. „Předpokládám správně, že tohle je ten váš mrtvý králík?“ ujišťoval se a měl co dělat, aby mu z hlasu nezněla ironie. Nejspíš se mu to nepodařilo, protože na něj vrhla znechucený pohled.

„Předtím tam nebyl,“ zabručela. „Prohledala jsem celý pokoj. Byl vážně *mrtvý*...“ Žena se zamračila, vzala mu králíka z rukou a přitiskla si ho k prsům. „Děkuju, že jste ho našel,“ dodala a znělo to, jako by to myslela vážně. „Pořád nechápu...“

„Víte, někteří králíci hrají mrtvé,“ vysvětlil jí, protože mu jí bylo líto. „Zejména když se bojí nebo jsou neklidní, je to jejich obranný mechanismus.“

Přikývla a pohladila tvorečka drobnýma rukama po uších. Na nehtech měla růžový lak se třpytkami. Ta frivolní barva mu připomněla Mirandu, ale přesto zvedl pohled zpět k její tváři.

„Co když mu chybí moje teta Ava?“ napadlo ji.

Pokrčil rameny. „Nebo se polekal nějakého hlasitého zvuku, to se dá těžko říct. Zmínila jste se, že vám sežral nějaké papíry?“

Znovu přikývla, sklopila pohled k dlaždicím a zamračila se, pak se sklonila a položila králíka na podlahu. „Asi jsem měla čekat, že všechno rozkouše, když se jmenuje Chroupík.“ Vzhledla a věnovala mu nesmělý úsměv, jenž ho zasáhl někam za hrudní

kost a rozvířil hormony, které už dávno zastrčil hluboko do svého nitra.

„Nejlepší je uchovávat papíry dál od domácích mazlíčků,“ odsekl, podrážděný tím, jaký na něj má ta žena vliv. Vyjevený výraz v její tváři způsobil, že okamžitě zalitoval, že na ni tak vyjel. „Víte,“ dodal už přívětivěji. „Podobné věci se jim někdy můžou zaseknout v krku a udusit je.“

Vytřeštila oči, znovu zvedla králíka do náruče a přitiskla ho k sobě. „V tom případě jsem moc ráda, že to dobře dopadlo, aspoň doufám.“ Dlouze si povzdechla, posbírala zbytky papírů a polkla. Theo na nich rozpoznal ručně nakreslenou mapu a pravděpodobně dopis, ale většina ostatních stránek byla rozkousaná na cucky.

„Byly ty dokumenty hodně důležité?“ zeptal se, než se stihl zarazit. Udělal by nejlíp, kdyby hned teď odešel a vystavil jí fakturu. Králík byl v pořádku a urgentní výjezd skončil, jenže jeho nohy odmítly spolupracovat.

Žena si prohlížela to, co z papírů zbylo, a tiše zasténala. „Rozkousal všechny její pokyny, jak se mám starat o zvířata. Moje teta Ava bude pryč až do ledna a do té doby se s ní nemůžu nijak spojit. Mám se jí postarat o mazlíčky.“ Nadechla se. „Ani nevím, jaká zvířata tady vlastně má.“ Začala mluvit vysokým hlasem. „Natož jak je krmit, co potřebují, jejich zlovyky...“ Sklouzla očima ke králíkovi.

„No, víte, Chroupík by neměl nikdy zůstat sám, aby zase něco... nerozkousal,“ zamumlal Theo a dlouze si povzdechl. „Pokud jde o zbytek, kocoura je nutné nakrmit dvakrát denně, navíc si zřejmě něco uloví sám.“ Vydechl. Bude toho litovat, věděl, že toho bude litovat, ale byl veterinář, nemohl nechat takovou spoustu zvířat bez pomoci, aby se o sebe postarala sama.

Tohle nemá nic společného se strachem, který viděl v očích té ženy. „Víte co, všichni mazlíčci vaší tety budou určitě registrovaní v naší ordinaci. Takže si nejdřív projdu záznamy, pak přijedu zpátky sem a proberu s vámi, co je to za zvířata, režim krmení a všechno ostatní, co potřebujete vědět.“

Drobná ramena jí poklesla a bylo na ní vidět, že se jí ulevilo. „Děkuju,“ pípla tiše. „Nevím, co bych si bez vás počala.“

„Jsem veterinář, moje práce je starat se o zvířata a zajistit, aby se jim vedlo dobře. Udělal bych to pro kohokoli,“ zabručel, našťvaný kvůli tomu, jak na ni jeho tělo stále reaguje.

Když slyšela, jakým tónem s ní mluví, zamračila se a pozvedla jedno obočí. „V tom případě, moje jméno je Merry McKenzieová,“ řekla klidně a napřímila ramena.

„No a?“ zeptal se. Uvědomoval si, že je na ni hrubý. Kéž by už byl pryč, než se zachová jako pitomec.

„Kvůli faktuře – nechci, aby něco z toho platila moje teta,“ prohlásila a zrudla jako rak. „Chápu to tak, že z vaší strany nejde jen o laskavost.“

„Správně.“ Trhl bradou, připadal si jako osel. Pak popadl tašku a zamířil k východu. Když došel k hlavním dveřím, houkl přes rameno: „Uvidíme se zítra.“

Merry stála na konci chodby a upřeně ho sledovala. „Pozor na yettiho...,“ zaslechl ji šeptat, ale když se otočil, aby zjistil, jestli to myslí vážně, Merry už zavřela dveře.

Theo se přebrodil sněhem k autu, pak v něm chvíli seděl, zíral na dům a dumal nad tím, co se právě stalo. Proč se mu při prvním pohledu na ženu, která potřebovala pomoc, všechna předsevzetí vypařila z mysli? Zavrtěl hlavou, pomalu vycouval a slíbil si, že až příště uvidí Merry McKenzieovou, bude držet své nevladatelné instinkty pevně na uzdě.

Třetí kapitola

Kanárkově žlutý telefon v Avině kuchyni poprvé zařinčel v pět hodin ráno, pak ztichl a znovu zazvonil nejméně sedmkrát, než Merry konečně zvedla vyčerpané tělo z postele, aby hovor vzala. Byla to jen a jen její chyba. Večer prožila příliš velký stres na to, aby zavolala svým bratrům, a tak jim jen napsala esemesku, že dorazila v pořádku, a pak vypnula mobil. Měla čekat, že jí zkusí zavolat na pevnou linku. Špatně spala, místo toho naslouchala zvukům bájných tvorů nebo lidí, kteří se snažili vloupat dovnitř, a pokaždé, když poblíž zahoukala sova, málem vyskočila z kůže. Prohrábla si vlasy a zastyděla se, pokusila se ty pocity viny a starosti ignorovat, ale stejně se jí vršily na bedrech a cítila se, jako by vážily tuny.

„Musíš se vrátit domů. Všichni víme, jak snadné je ošklivě se zranit a přijít o život,“ prohlásil Liam McKenzie – povoláním patolog – ještě předtím, než stihla říct haló.

„Dokážeš si představit, Merry, jak by nám bylo, kdyby ses opět zranila? Zvlášť když nablízku není nikdo, kdo by ti mohl pomoci?“ dodal nevrle Noah McKenzie – její nejstarší bratr a policista – v jejich čtyřstranném rodinném konferenčním hovoru.

„Mám ještě pár dní dovolené, můžu přijet a být tam s tebou,“ nabídl se Ollie McKenzie – hasič. „Vím, že podle tebe jsme přehnaně ochranitelští, ale...“

„Nechceme, aby ses znovu zranila,“ dodal Liam tiše svým charakteristickým, rádoby rozumným hlasem. „Od té doby, co